

Бугай з великої дороги

Східний календар якийсь на диво не постійний. Нові роки у ньому люди зустрічають у різні дати. Ось і нинішній 2021-й, який ми вже давно зустріли, на Сході зустрічатимуть 12 лютого. Хоч ніби точну дату й не тяжко визначити: східний календар свій лік рокам починає в ніч на другий після зимового сонцестояння молодик. Тому вся річ, мабуть, у тому, що східні народи кожен новий рік святкують та відмічають протягом двох тижнів – уявляєте, скільки гуляють? А нам же ще й дорікають, наче це ми звикли задовго та забагато влаштовувати собі вихідні та святкові канікули!

ПРАВДА, два тижні на Сході відводять на торжества з одною-єдиною метою – якомога більше і краще задобрити ту тварину, під егідою якої й має пройти весь наступний рік. Дванадцять місяців тамтешнього циклу-гороскопу ділять між собою і дванадцять звірів чи звірят, котрі по чергову беруть під свій «патронат» і нові роки. Якщо, скажімо, минулий високосний 2020-й був роком Білого металевого Шура, а це значить, що роком криси, від якої і справді марно ніби було чекати багато добра, то 2021 буде роком також Білого і також металевого, але Бика – ото ж Бичка, Буйвола, Зубра, Яка, Тура і так далі усіх тих, хто у звіриному світі належить до родини бикових. А до них належать навіть Лані, Олені і Лосі. Погодьтеся, що їм усім разом та порізно Шури-киси і в підметки не годяться. Не рівня! – і крапка. Звідси за повір'ями рік Бика неодмінно набагато кращим і вдалішим має бути. Запевняють, що видасться він вишарпанішим і успішнішим, оскільки бики трудяги, але схильні трудитися без поспіху. Не полюбують наче і радикальних та кардинальних перетворень. Ще за китайськими легендами Білий залізний Бик завжди прихильний до тих, хто не занепадає духом, не складає рук та не пасує, не губиться у будь-якій скрутній ситуації, а зберігає спокій і залишається оптимістом. Втім, і у нашій слов'янській міфології Священний золоторогий Бик-Тур є могутнім символом всього безмежного Всесвіту, а також родючості, мужності і сили.

Втім, для кого-кого, а для нашого народу Бик-Бугай відомий ще з давніх давен. І судячи з усього, не тільки своєю впертою та грізною натурою і вдачею забіяки, якого краще остерігатися. А й тією генетичною та племінною роллю, яку він відіграє у розвої тваринницької галузі, виробництві молока та м'яса. І тут от про що ми не

можемо змовчати: за нашими даними, Дніпропетровщина чи не єдина в Україні, котра увінчала та увіковічила Бика-Бугая, піднявши його скульптурну статуру на постамент особливого визнання і заслуженої слави. На виїзді з Дніпра у бік Кривого Рогу справа від роздоріжжя на Таромське та місто Кам'янське, в минулому Дніпродзержинськ, широкою степовою панорамою відкривається виднокіл, який проглядається звідусіль та звіддала, а на ньому пагорб явно зі збудженим і войовничо налаштованим биком. Таке враження, що він ось-ось зірветься з місця і помчить куди завгодно та аж за горизонт. Його грізна фігура і звісна, і знайома багатьом, якщо уже не всім мешканцям області, коли деким сприймається цілком на повному серйозі, а іншим явно з гумором, однак історія виникнення цього неординарного і таки самобутнього «пам'ятника» свійській тварині мало кому відома. А тим часом вона цікава та вельми й захоплююча, тому варта того, аби розповісти про неї в газеті. Уже хоч би тому, що до її виникнення причетний нині славний на Дніпропетровщині академік Української академії аграрних наук і доктор сільськогосподарських професор, який цілих 33 роки свого творчого трудового віку очолював Інститут тваринництва центральних районів України, Володимир Козир. Більше того, Володимира Семеновича можна вважати навіть й співавтором скульптурного символу тієї справи, котрій він посвятив своє життя. Як на нас, то тільки така унікальна і оригінальна людина і могла задумати та втілити лише на перший погляд ніби несподівану ідею.

Оскільки ж за східним календарем Новий 2021-й зустрічати, нагадаємо, можна ще цілих два тижні, то у нас є час, щоб в одному з наступних номерів «Фермера Придніпров'я» повідати вам і історію появи на просторіях та високій околиці Дніпра постаті справді і білого, і залізного Бика-бичка. І ті пригоди, які відбувалися з ним та навколо нього. А за 44 роки, як зійшов він на постамент, багато було, якщо висловлюватися улюбленими словами знаменитого українського гумориста Олександра Ковіньки, і смішного та чудного, і сумного та водночас повчального, а сьогодні ж може уже і вельми печального. Адже невесело жартує академік Володимир Козир, скульптурний бик чи не єдиний залишився наразі на Дніпропетровщині, який тут племінний. Всі інші перевелися.

Але дочекайтеся нашої наступної публікації про Бичка з великої дороги, як його величають водії, котрі проїжджають тут автотрасою та її розвилкою у будь-який бік. Почитаєте – не пошкодуєте. Буде цікаво й тепло, отримаєте задоволення.

Микола ЯСЕНЬ.

Депутати від Аграрної партії працюють в Солоному

Завдяки довірі земляків на виборах 25 жовтня 2020 р. депутатами Солонянської селищної ради стали три кандидати Аграрної партії України. Працюємо у трьох постійних депутатських комісіях – директор ТОВ «Металіст» Олександр Зайвий став головою майнової, держслужбовець Дмитро Дубовик у правовій, автор цих рядків обраний заступником голови земельної комісії. Ми ввійшли до конструктивної більшості в раді, що підтримує діючого селищного голову Михайла Копейко. Програма більшості співпадає з ідеологією Аграрної партії, котра базується на традиційних духовних цінностях українців задля розквіту українського села, гідного життя людей на рідній землі. У своїй діяльності підтримуємо

усі корисні для жителів громади ініціативи, зокрема щодо розвитку садівництва, тваринництва, переробної галузі. Розробляємо перспективний план розвитку громади, положення про конкурс при продажі землі, при її оренді. Триває інвентаризація землі нашої великої ОТГ, куди входять 20 сіл, сприяємо виділенню землі фермерам і молоді, яка працюватиме на ній сама і не буде її продавати. Основне – робочі місця, розвиток громади, залучення інвестицій, аби не лише витратити, а і дбати про збільшення селищного бюджету.

Ігор ГУРА, голова Асоціації фермерів та приватних землевласників Солонянського району, депутат селищної ради.

«Слуга народу» за безцінь забрав землі фермерів

Депутат Дніпровської обласної ради від партії «Слуга народу» Володимир Рой нібито за безцінь забрав десятки гектарів сільськогосподарських угідь у фермерів у Синельниківському районі. Про це пише propozitsiya.com з посиланням на obozrevatel.com.

Отже, є ймовірність, що, коли відкриється ринок землі, угіддя опиняться у руках «Слуги народу», а їх законні власники залишаться без свого майна. Рой разом із сім'єю володіє фермерським господарством «ЛІК», яке працює на землях, орендованих у жителів Синельниківського району. При цьому, як пишуть журналісти, Рой платить їм за це «мізерні гроші». Журналісти наводять приклад того, як суд відмовляє селянам у праві розпоряджатися своєю ж власністю, коли ті намагаються вимагати більшу плату або розірвати договір. Так, за інформацією сайту, в 2011 році місцевий житель здав підприємству «Слуги народу» ділянки землі майже на 17 гектарів. Коли в 2015 році закінчився термін дії договору, власник землі вирішив розірвати договір, або підняти оренду. Тоді, як стверджують журналісти, з'ясувалося, що договір оренди продовжений, причому Рой призначив копійчану оренду.

«У договорі прописали, що в місяць фермер буде отримувати аж 58 гривень за гектар. Власник землі про договір не знав і вважає, що підпис підрили. Тоді він пішов у Синельниківський міськрайонний суд. Але там порахували, що претензії фермера неправомірні. Це ж підтвердили в апеляції», — сказано в матеріалі.

Російська військова агресія, якій на визначених рубежах у Донбасі вже сьомий рік дають відсіч українські воїни, триває і в новому році. Незважаючи на липневі домовленості про припинення вогню, окупанти щодня кілька разів порушують їх. На найбільш зухвалі обстріли, за даними штабу Операції об'єднаних сил, наші бійці дають належну відповідь. З початку 2021-го, на жаль, четверо захисників України загинули в Донбасі, є поранені... В умовах тривалої позиційної війни дуже важливою є всебічна підтримка бійців у їхній щосекундній тяжкій ратній праці, міцна спілка тилу і фронту. Щойно чергову волонтерську допомогу доставили на передову волонтери, жінки з Ірпеня і Приорілля. Під час збору продуктів спілкуємося з енергійною, симпатичною викладачкою музики Царичанської музичної школи Дариною Гусєїнлі-Ісмаїловою.

Читайте стор. 5

Передплата на газету «Фермер Придніпров'я» триває

Щоб отримувати газету в березні, завітайте до поштового відділення до 25 лютого.

Вартість передплати (плюс вартість послуг УКРПОШТИ) місяць - (20+ 6.15) = 26.15 грн.

3 місяці - (60+ 18.45) = 78.45 грн.

6 місяців - (120+36.90) = 156.90 грн.

10 місяців - 260. 15 грн.

!Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

«Фермер Придніпров'я» відкриває нову рубрику – **МАЄМО ТЕ, ЩО МАЄМО**. Як відомо, цей вислів, який блискавично і давно став в Україні крилатим, належить першому Президенту Леоніду Кравчуку. У його вустах він вперше пролунав стосовно явних дурниць та негараздів, далеких від здорового глузду та справжнього державотворення уже і на зорі української незалежності. Леонід Макарович тоді не скільки проголосив фразу-афоризм, стільки дуже сумно зітхнув. А сьогодні ж на наше тверде переконання з приводу геть усього без винятку, що твориться і відбувається у бідолашній розграбованій та просякнутій наскрізь корупцією і злодійством, злочинністю України, залишається тільки скрушно зітхати. І перейматися, до чого ж ми дожилися? Але краще бити в набат, що далі так не можна ні жити, ні терпіти. На конкретних прикладах з натури автори «Фермера Придніпров'я» в міру своїх здібностей і намагатимуться виконувати таку непримирену з катастрофічною нині ситуацією місію. Далі відступати не можна – позаду нас уже трагічна кончина України і її народу

Микола ЯСЕНЬ

У райцентрі Апостоловому на Дніпропетровщині днями його мешканка Ольга Булгакова повідала дивну, навіть курйозну ніби пригоду, котра з нею там днями трапилася. Але повідала стривожено, не приховуючи того, що вона її не на жарт налякала. В післяобідню пору жінка верталася з центру свого містечка додому, де вже ніяких велелюдних вулиць немає. Де ні крамниць, ні будьяких інших закладів. І тут її обігнало троє підлітків віком не старше від 9 до 11 років, як вона каже. Хлопчиська ще, якщо на те вже пішло. Булгакова спершу й уваги на них не звернула. Але несподівано вони на неї звернули.

- Останній з них, порівнявшись зі мною, - розповідала Ольга Булгакова, - почав раптом дивитися мені в обличчя, не відводячи свого погляду. Однак і це не все – далі крокував поруч зі мною, не обганяючи і не відстаючи. А пильно дивитися на мене продовжував. Двоє інших пригальмували натомість свою ходу і прилаштувалися йти позаду мене...

Не дивно, що у жінки йокнуло серце. Хоч і діти фактично ще, одначе від них же можна чекати чого завгодно. І в першу чергу Булгаковій подумалося, що скоріше неприємного можна діждатися, ніж приємного. Вона так і спитала хлопців: чого вам від мене треба? Вони майже зареготали, пробелькотівши, наче створили команду тимурівців-поводирів, аби «супроводжувати оди-

них перехожих, особливо у безлюдних місцях, щоб їм не страшно було самотньо».

- Мені ж, навпаки, стало страшно, - каже жінка, - і я спробувала завернути в один з провулків, надіючись, що хлопці відстануть. Так ні ж, ці юні «поводирі» пішли слідом. Довелося мені мерщій повернутися назад. І вони, як ті слідопити, теж повернулися на мою дорогу і продовжували йти поруч ледве не нога-в-ногу.

Поглянувши вперед та назад, Булгакова зрозуміла, що перехожих катма. Ніхто ні обганяв, ні крокував назустріч їй, оточений підозрілим ескортом уже для неї далеко не дивних «тимурівців». Відчула себе, каже, в оточенні якщо не грізних конвоїрів, то переслідувачів. Тому нічого іншого «мені не лишалось, як попередити, що викликаю поліцію і буду кричати «Допоможіть!» Тоді хлопці спочатку трохи пригальмували, на якусь мить спинилися на одному місці, а далі їх як вітром здуло.

От і запитала знайомих Ольга Булгакова, що це було? Чи не потрапляли в подібне кільце інші мешканці Апостолового? Уявіть собі, знайшлася тут ще одна жінка, Антоніна Слободська, для якої «таке явище» не в новину.

-«Слідопити» і мене якось «проводжали», - повідомила вона, - то я не скажу, наче злякалася їх, але було справді незатишно і тривожно. Адже явно позирали на мою сумку, набиту покупками. А розуміла я, що коли вирвуть її з

Маємо те, що маємо

Юні «тимурівці»... поводитирі

моїх рук - не дожену. Тим паче, коли ще й підніжку підставлять чи й стусонуть добряче кулаком.

Після цього і третя жінка відгукнулася - Ірина Белкова, яка призналася, що «схожа ситуація і зі мною була».

- Я прямувала біля ставка по правий бік дороги, а дійсно трійця хлопців в цей час по іншій. Та потім перебігли до мене і теж пішли зі мною слід в слід. Коли ж я виїняла мобільний телефон і спробувала їх сфотографувати, утекли, мов їх і не було...

Однак далеко не всі поділяли «сумнівів» та «підозри» трьох жінок. Й такі тут знайшлися, котрі не сумніваються, наче це «безневинні ігри» підлітків, або може й «якийсь новий рук серед малолітньої молоді». Зауваживши, правда, що «нинішня молодь й не винна, бо теперішня школа не тільки не вчить її до пугтя, а в першу чергу зовсім і не виховує». Одна жіночка пенсійного віку при цьому повідала таке: «Моя онучка-третьокласниця приходить зі школи і каже батькам, що якщо вони щось силою заставлятимуть її чи за щось каратимуть, то є права дітей, і вона буде на них жалітися в поліцію, а то і в суд – ось так і не інакше!» Більшість же зійшлася на тому, що «наша підростаюча молодь напризволяще кинута – ні спортивних в Апостоловому секцій та клубів, ніяких й інших по інтересах, як це було раніше». Так що чим би підлітки не бавилися й не розважалися – аби не розбійничали та між собою не билися! Адже когось

уже відлупцювали чи обікрали і тому подібне хуліганство вчинили? Здається, що ні. Так нащо нарікати й наговорювати загода на тих же «тимурівців»?

Тут несподівано і обізвалася Тетяна Осока. Запитала: «Сьогодні відстали і нікому ніяких бід не завдали – а завтра, через пару років і так далі, коли підростуть? Отож!»

І тепер ось новина, котра як та мораль у повчальних народних притчах. Новина така: поліцейські іншого містечка-районного центру Синельникового затримали зграйку 17-літніх юнаків, котрі у темну пору доби, майже опівночі, взялися проводити одиноку 55-річну жінку-випадкову перехожу, яку досі не знали і ніколи не бачили, а потім напали на неї, жорстко побили, в тому числі важкими предметами по голові, пограбували і кинули під парканом школи на вулиці Тельмана помирати. Тільки о 5-й ранку жінка на щастя отямилася. До неї повернулася свідомість, і вона знайшла сили зателефонувати рідним та в поліцію. «Добре, - говорить тепер, - що зима зі своїми морозами не квапилася тоді ще, інакше б замерзла і близькі на поминках по мені пиріжки з потрібкою давно б поїли!»

Потерпіла отож ще й жартує навздогін. Але цей жарт насправді сумний. В усякому випадку невеселий. А свідчить як мінімум про далеко, ми б сказали, нездорове виховання нинішньої підростаючої молоді.

Дві Зіни - одного поля ягоди

Це історія про дитинча також, на цей раз дворічне, та насправді про дорослих шахраїв-негідників. Коротше так: два роки тому в одному з пологових будинків міста Кривого Рогу якась Зінаїда Г. народила дівчинку. А цього літа ця Зінаїда Г. була затримана зі своєю донечкою у Києві-столиці, де вона й мешкає, у якості жебрачки, котра просила милостиню - але як? Жінка ховалася в засідці, а мале дівча сиділо на вулиці, гірко лило сльози і тикало своїм пальчиком на аркуш з приблизно таким написом: «Дайте-подайте і не минайте, допоможіть, бо мама моя смертельно хвора, ні їй і ні мені немає за що їсти!» Затримали ж Зінаїду Г. в результаті тривалого спостереження за нею. Коли переконалися, що вона цілком здорова, почуває себе нівроку, а свою дворічну доню явно експлуатує-використовує в ролі жебрачки. З'ясовуючи далі особу Зінаїди Г., кийські стражі правопорядку збагнули раптом, що а у неї не повинно бути дитини. Позаяк ніколи не зверталася у Києві до медиків загалом і в жіночі консультації зокрема з приводу власної вагітності. І це тоді, коли в останні три роки на тривалі терміни не залишала Київ. Правда, Зінаїда намагалася запевнити, наче у поліціантів помилкова інформація. Позаяк вона якось мусила на пару місяців виїжджати у Кривий Ріг, і там - «так приїхалось» – народити. І тепер треба дякувати Богу, що трапився невгамовний слідчий. Він еством відчув, що тут криється якась протиправна витівка, а тому придбав квиток і вирушив у Кривий Ріг. І вже за першим своїм візитом до криворізького пологового будинку переконався, що інтуїція його не підвела. Ні, у травні позаминулого року тут жінка на ім'я Зінаїда Г. таки народила немовля, але... Але на фотознімку киянки Зінаїди Г., яке слідчий усім показував, свою породіллю... ніхто не впізнавав. Не вона, і квит. Одна акушерка навіть образилася: «Що ви нам голови морочите? Наша Зіна була, як зараз її бачу, чорнява, а ваша ж вилита блондинка!» Інша працівниця пологового будинку ще й

уточнила: «Не ми, а ви щось плутаєте. Бо Зіна, про яку питаєте, ніяка не киянка була. Можу згадати вулицю, на якій вона жила».

-Згадуйте, - відразу попросив слідчий.

А за кілька днів він знайшов у Кривому Розі Зіну – тільки Зінаїду Б., а не Зінаїду Г., - котру в пологовому будинку відразу й згадали та впізнали: «Оце вона, оце у неї ми й приїмали пологи». Криворізька виявилася молдаванкою за національністю і з доволі сумнівною біографією. Має трьох неповнолітніх дітей, одначе встигла відсидіти у місцях позбавлення волі. За крадіжки та грабежі і зловживання наркотиками. Де вона здилася з кийською тезкою, ні та, ні інша не зізналися – можна лише здогадуватися. Достеменно звісно єдине: коли Зіна-криворожанка виїшла з буцегарні, їй по заріз були потрібні гроші, а Зіна-киянка остаточно дійшла думки зайнятися жебрацьким бізнесом. І знаючи, що найвитідніше у ньому працювати, коли... маєш малу дитину. Чи на руках з немовлям, чи з підростаючою «компаньйонкою». Все б нічого, але 40-річна киянка з якихось там причин уже не могла мати власну дитину...

Щоб довго не розжовувати ситуацію, кажемо прямо: Зінаїда Г. з Києва і замовила дитину для себе Зінаїді Б. Себто виступити ніби як у ролі сурогатної матері. Зрозуміло, що за доволі пристойну плату. Зінаїда Б. з Кривого року аж бігом і ледве не навприсядки погодилася. А щоб потім ніяких питань не виникало, хто з них біологічна ненька, а хто ненька-«продавщиця», також щоб уникнути неньці, котра народжувала на замовлення для продажі, «досвідчені» жінки зметикували, аби криворізька Зіна потрапила у родинний дім... з паспортом Зіни кийської. Отож тепер медпрацівникам пологової лікарні довелося стан глибокого шоку пережити. Вони не могли повірити, як двом пройдисвіткам вдалося настільки серйозний заклад обвести довкола пальця: прийняти вагітну за чужими документами. Але що сталося, те таки сталося: лишаючи пологовий дім, Зінаїда Б. на його по-

розі відразу і продала новонароджене дитя Зінаїді Г. Сьогодні, наскільки нам відомо, обом жінкам інкримінують торгівлю дітьми і справу уже передано й до суду. Зловмисницям-змовницям загрожує позбавлення волі від 8 до 15 років. Що, погодьтєся, цілком справедливо буде. Але ми зараз в першу чергу мову ведемо про те, до чого доживається – чи виживає-спотворюється – нині українське суспільство. Випадок настільки неординарний і з розряду винятково потворних, що на нього відгукнувся Уповноважений Президента України з прав дитини Микола Кулеба. Ніхто не перечить, сказав він, що таке поки що незвичне для багатьох у нас явище, як сурогатне материнство, для окремих сімейних пар дійсно шанс і при цьому єдина можливість стати батьками та виховувати власних дітей. Але робити це необхідно згідно чинного законодавства і тільки коли замовником виступає подружжя, шлюб котрого зареєстровано в органах державної реєстрації актів цивільного стану. Крім того, продовжив Микола Миколайович, необхідно укладати договір, передбачаючи права та обов'язки як матері-замовниці, так і сурогатної матері.

-І все б нічого, - заявив Микола Кулеба, - та виплодилось у нас ганебне й протиправне та злочинне комерційно-бізнесове «сурогатне» материнство. По суті безсоромно, зухвало відбувається купівля-продаж найдорожчого товару, який тільки може бути - новонароджених малюків. Це коли зовсім не на користь створення повноцінних сімей спрямовані «домовленості». Також і далеко не завжди на користь майбутнього дітей, бо для чого користуються послугою замовляти дітей, це як правило залишається «поза кадром». Або й мало кого цікавить і хвилює. Жінка-сурогатна мати чи кимось експлуатується як інкубатор, чи, як у даному випадку, з власної волі таким чином заробляє гроші. Коли на народжених нею діточок вона і немає аніяких прав, і свідомо на такі права загода не претендує. Що це, як не цинізм вищої проби?

Мухомори від онкології і «коронавірус» Маємо те, що маємо байдужості

Микола ЯСЕНЬ

Медична реформа-дурня Уляни Супрун і в Новомосковському районі на Дніпропетровщині райлікарню перейменувала у лікарню первинної медико-санітарної допомоги, однак місцевий народ за звичкою продовжує іменувати її мов паролем – ЦРЛ. Тобто Центральна районна лікарня. Котрій цими днями довелося пережити одну за одною дві надзвичайні події. Відразу скажемо, що пережити їх вона зуміла з честю. Якщо і не більш, ніж гідно. Тут медики по суті в останні можливі миті, які у них на щастя ще залишалися, врятували від неминучої смерті 51-літню жінку-мешканку району. Ще б трохи, і шансів на це уже не було б. Жінка придбала сушених грибів, приготувала і якомога швидше спожила їх. Чому квапилася - стане ясно нижче. А поки що про те, що уже на ранок їй стало зле. Появилася слабкість у тілі, паморочилася голова. Але жінка, по-перше, не винила у цьому гриби, оскільки з'їла лише парочку, як рекомендували, шматочків, а по-друге, чекала, навіпаки, оздоровлення від них. Як це їй і гарантували. Коротше, жіночка терпіла три дні, поки прийшла їй нестерпний біль. І в ЦРЛ, куди мусила врешті-решт звернутися, з'ясувалося, що зовсім не той випадок це, щоб зволікати.

ЩО Ж ЗАНАДТО страшного трапилося, якщо до смерті дійсно залишилося майже нічого? Тут доводиться говорити про всілякі інтернет-магазини і тому подібні реклами у соціальних мережах, котрі навипередки пропонують різні лікувальні засоби, мазі і речовини, які ніби рятують чи не від усіх болячок та захворювань, навіть від невиліковних. Замовляйте, оплачуйте, не шкодуйте грошей, коли мова йде про ваше здоров'я – і чекайте, замовлене отримаєте аж бігом. Очевидно, у таких послуг немає нічого й поганого. Кому не ясно, що технічним прогресом слід користуватися на повну потужність? Не випадково ж популярність особливо інтернет-магазинів сьогодні виросла у рази. Інша річ і біда, що ми живемо у потворну і нашиворіт вивернуту епоху шарлатанів і шахраїв. Якщо вірити статистичі, то лише минулого року в області зафіксували мало не 25 тисяч скарг потерпілих від інтернет-магазинів, які обіцяли всілякі речі побуту, техніки, одягу і т.д., отримали попередню оплату – і поминай від тих пір, як звали. Скільки ж постраждало від продавців медичних засобів, що обіцяли оздоровлення ледь не за помахом чарівної палички - досить лише не баритися, а оплачувати мерщій диво-мазі або якісь мікстури - цього до пуття ніхто тут не знає.

Зате тепер достеменно звісно, що одна з таких чином постраждалих – це жіночка з Новомосковського району. У неї недавно виявили онко-

логічне захворювання, що, як відомо, велика біда, якщо й не трагедія. Де завгодно будеш шукати порятунку, на будь-кого надіятися. Як і повіриш кожному, хто запевняє, наче бодай чим спроможний зарадити. От знайомі нашої жіночки і натрапили в Інтернеті на повідомлення, наче українські медики приховують від народу дуже дієвий препарат, виготовлений з якихось червоних грибів. Ніби досить по трішечки з'їдати протягом кількох тижнів, і злоякісну пухлину як рукою зніме...

Коли ж наша жіночка потрапила у Новомосковську РЦЛ, а ті не лишень її обстежили, а і передали на експертизу придбані нею через Інтернет червоні грибочки, вони виявилися... елементарними мухоморами. Ще і мало сказати, що звичайнісінькими – і зібраними десь на смердючому смітнику-помийнику на занедбаному пустирі. Тобто ходити та збирати їх далеко не довелося, як встановили допитливі експерти. Ви можете уявити, до якого злодійського і цинічного «бізнесу» ми з вами дожилися? Коли гроші для деякого не лише не пахнуть і не тхнуть, а і не страшні своєю смертоносною загрозою. Небезпека для довірливих споживачів не зупиняє жадою до злочинної наживи нелюдів. Чи це вже навіть навмисні діяння обертнів-потвор і негідників? В обласній Головспоживслужбі адже підтвердили, що останнім часом тут через інтернет-магазини не вперше пропонують і продають дикоростучі і явно ядовиті гриби у якості лікувальних, у тому числі у висушеному вигляді і також у вигляді ніби екстрактів, настоек, порошків, капсул і т. д. Так і хочеться на повен кричати голос, що люди, будьте пильними і стережіться цинічних інтернет-шахраїв!

І далі ж розповідаємо про наступну, другу подію, котра випробувала на людські швидше, ніж тільки на професійні якості медиків Новомосковської райлікарні. Незважаючи на те, що на цей раз вони й не змогли врятувати життя геть малолітньої дитини. Але чому, з якої причини, що завадило? – ось запитання, на яке у даному разі необхідно шукати вичерпну відповідь.

Знову мешканка району і молода мама Оксана Пікуль у Новомосковськ-місто завітала з дволітньою донечкою Ларою. У його центрі зупинилася з нею на одному з перехресть, щоб перейти на протилежний бік. Але звернула увагу, що світлофор не працював. Вирішила іти тротуаром до наступного перехрестя. І треба ж було статися страшному лиху: на вулиці попутно не розминулися два швидкісних імпорتنих легковика, і один з них так торпедував другий, що цей другий вилетів на тротуар і... Зі страшною силою не тільки ударив і покалічив дитинча, а й наїхав на нього передніми колесами. Дівча втратило свідомість і з голови до ніг залилося кров'ю. Перелякана мати трусилася і голосила, а ні жоден автомобіль поруч чомусь не зупинявся, щоб везти потерпіле

дитятко якомога швидше в лікарню. Не дивлячись, що лікарня – у даному випадку міська – була неподалік, за якихось навіть не повних два квартали. Жінці не залишалося нічого іншого, як у шоці і лихоманці схопити на руки донечку і самій бігти з нею до медиків.

Однак на ганку лікарні матір з помираючою дівчинкою зупинив раптом грубий окрик. Куди, мовляв, прешся!? Причому це був жіночий голос, що над усе в першу чергу вразило очманілу від горя матір. Оксана з відчаю намагалася іти мимо у приміщення приймального відділення, наче відмови не почула, та зась. Все той же жіночий голос «пояснив», що міська лікарня приймає зараз лише хворих на коронавірус, тому, мовляв, «допомоги тут ніхто надавати не буде» - і «не надійтеся!» Після цих слів неприступна медичка у білому халаті зникла, міцно зачинивши за собою двері. Мати уже майже в істеричі грюкала по них. За мить тепер ніби як чоловічий голос з середини голосно промовив:

«Ідьте у районну лікарню, там вас приймуть...»

А районна практично аж на околиці міста. Тому жінка в сльозах гукнула, аби дали «хоч би швидко, бо донечка помирає».

«У нас немає швидкої, - почулося байдуже з-за дверей, - беріть таксі... Дякувати Всевишньому, знайшовся чоловік на приватному авто, котрий миттю взявся домчати в інший кінець міста. Зараз, до речі, Оксана Пікуль разом зі своїм чоловіком розшукують його, щоб низько вклонитися і подякувати. У ЦРЛ ж – Центральній районній – прийняли, навіть нічого не питаючи. Бо все було ясно й без слів, а дівчатко уже майже не дихало. Через якийсь час вийшли і повідомили батькам – туди терміново прибув слідом і татусь - найстрашнішу новину: «Ми зробили усе, що могли. Але пізно!»

Однак зовсім не випадково народ і у місті, і в районі до гніву і зла обурився жахітними діями не лише медиків окремо взятої Новомосковської міської лікарні, а загалом нинішньої «усієї влади, яка довершила Порошенківську і добила медицину остаточно до ручки». Є ж бо, кажуть тут, в кого вчитися! Згадайте тільки ідею-пропозицію, яка лунала з київських пагорбів, що «онкохворих лікувати не варто, бо це марно гроші ніби витратити – однак же вони помруть!»

Якщо міський голова Новомосковська Сергій Резник поклавився бодай якось заспокоїти земляків і повідомив, що «лікаря, котрий на порозі зустрів батьків з помираючим від тяжких травм дівчам на руках і відмовив надавати негайно навіть первинну медичну допомогу, не говорячи про повну, того ж дня звільнено з роботи, а начмеду оголошено догану», то в самій лікарні по суті продовжилися і продовжуються досі щось на зразок «торгів» з приводу трагічного інциденту. В тому дусі, що честь і хвала, ясна річ, ескулапам ЦРЛ, але вони... і не могли врятувати дівчинку. Бо вона, мовляв отримала несумісні з життям травми. Відразу зауважимо, що тут протестувати хочеться до крику. Адже у міській потерпіле дитя навіть не оглядали, аби тепер мати підстави стверджувати, наче Ларочка точно зазнала не сумісних з життям ушкоджень. Зате наполягають, схоже навіть вимагають од колег районної лікарні цей факт підтвердити – проявити, коротше, «солідарність». Оскільки якщо потерпіле дитя після автомобільної катастрофи уже перебувало у несумісному з життям стані, то ті, хто відмовився надавати йому медичну допомогу, підлягають ніби тільки моральному осуду. А ось нести кримінальну відповідальність, на якій наполягають не лише батьки померлої, а й міська та районна громадськість, зась. Не буде за що судити - і квит! Якщо ж не дочекаються «підтримки» від районних колег, міські ладні з усіх і до останніх сил домагатися посмертної екструзії та «незалежної», ретельної і глибокої експертизи спеціалістів. А як на нас, то мораль може бути одна: медики, які ухилилися у будь-якому випадку рятувати дворічне дитинча, мають понести справедливую кару. Така мораль ні девальвації, ні ніякої декомунізації і тому подібної втрати честі, совісті та професійної повинності зазнавати не повинна. За останньою інформацією, яку ми отримали, порушено таки кримінальну справу. І це правильно. От тільки чи тих, кого треба, покарають. Бо Оксана Пікуль свідчить, наче звільнити то звільнили, але на її думку, когось очевидно невідного, а не ту жінку, котра рішуче стала поперек на порозі і не пустила матір з травмованою Ларочкою.

Схаменіться, слуги народу! Офіційно

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
Президенту України Володимирі Зеленському, голові Верховної Ради Дмитрові Разумкову, прем'єр-міністру Денису Шмигалю Леоніда ЯКОВИШИНА, генерального директора ТОВ «Земля і воля», Героя України, почесного громадянина Чернігівської області і м. Бобровиця.

ШАНОВНІ лідери молодії надії України!
На правах Героя України і найстарішого керівника успішного аграрного виробництва (очолюю впродовж 50 років) звертаюся до вас із двома проханнями:
1) звільніть Укрпошту від агресора-руїнича Ігоря Смілянського, найбільшим досягненням якого є три «скоростиглі» дипломи США і досвід торгівля морозивом, бармена, автослосаря, паркувальника автомашин, фахівця з оподаткування «на 101-му поверсі офісу в США» — сам хвастовує;
2) поверніть колишні поштові послуги населенню.
Поштову мережу створювали не ви і, тим більше, не Смілянський. На її розбудову йшли гроші, зароблені селянами, в тому числі ідні податки сплачував і

сплачує наш великий колектив. І сучасна «Укрпошта» реформована не на гроші Смілянського, а на державні власності із загальною номінальною вартістю акцій 6 мільярдів 518 мільйонів 597 тисяч гривень. Ігоря Юхимовича, непомітного в окремому штаті податківця, «витискали» з-за океану не на голому місці щось створювати, як ото «Нову пошту», а керувати величезним (було 11 тисяч відділень, близько 75 тисяч працівників) єдиним національним оператором поштового зв'язку — народним надбанням. І що зробив цей агресор для народу, окупувавши без жодного пострілу пошту? Позбавив мільйони людей, передусім жителів сілської місцевості, належного поштового зв'язку і викинув на вулицю багатороштових працівників. А

з нового року починають зупиняти роботу донедавна районні відділення, як, скажімо, у Бобровиці, де масово збільшилися листові, зарплати яким зрізали до двох і менше тисяч гривень на місяць. Це щоб «стратегією» Смілянському платити мільйони? А його оточенню і обласним керівникам — сотні тисяч? На таке наважується не кожна дійсно окупаційна влада. Нагадаю вам, що історія регулярної пошти бере початок з Київської Русі. Вона працювала за часів Речі Посполитої, Австро-Угорської імперії, Російської імперії, УНР, УРСР. За часів «радянської окупації» пошта надавала чимало недорогих послуг, виконувала соціальні функції, і в незалежній Україні донедавна поштарі були бажаними гостями для людей похилого віку, приносили пенсію і товари першої необхідності на замовлення, приймали на дому платежі за зв'язок, електрику і газ. Для американського «зодовання» Смілянського це зайве, для нього головне — вивести пошту на небувалі прибутки, навіть відмовлявся розносити пенсії в селах за чинною оплатою Пенсійного фонду — спасибі, ви його осмикнули. Бо Україна не США. І українське село — не американське з високим рівнем життя і широким, фінансово доступним для всіх, сервісом. І «Укрпошта» — не Смілянського власний бізнес без людського обличчя. Панове, слуги народу, з якою метою ви прийшли до влади? Щоб захити по-новому самими і забезпечити таке життя смілянським, коблехам, вітрекам та великій низці інших шкурроздириницьких «слуг»? А народ для вас — то тільки для записів у Конституцію, що він є Ожерехом влади? Ви надто молоді державники, і більш ніде, крім України, вас не допустять до вершин влади. Тож від вас залежить, пишати мільйони вами нащадки чи проклинати мільйони, не повторити дозі багатьох попередників, — поспішіть передусім звільнити Україну від державників з окупаційними замашками. Пропоную почати зі Смілянського, і не зупиняйтеся на ньому!

Сергій Кондратюк та посіяне ним добро, яке житиме вічно!

Найцінніше, що є у людини — це її життя. Воно дається тільки раз і кожній своє, його не можна прожити двічі. Проте як вона зуміє розпорядитись цим даром залежить тільки від неї. Ми розкажемо Вам історію про Людину, яка при житті встигла залишити після себе теплий спогад у серці кожного односельчанина.

ГО «Бізнес-Варта» супроводжує справу СФГ «Кондратюк». Після загадкової трагічної смерті Сергія Кондратюка, син покійного звернувся до нашої організації за допомогою. З якими проблемами зіткнувся спадкоємець і як юристи «Бізнес-Варта» відстояли законні права — ми писали про це раніше.

Кондратюк Сергій Максимович при житті зумів посіяти зерно добра в серцях багатьох людей і мав глибоку душу. Народився він 13.01.1971 року в селі Новопавлівка, Мекієвського району, Дніпропетровської області. Був сім'янином — дружина Інна Іванівна, батьком двох дітей — син Іван і дочка Анастасія. Починаючи з 4 класу влітку постійно випасав худобу. Після закінчення 10 класів школи продавив навчання в ПТУ №76, спеціальність — тракторист у с. Новопавлівка. В 1988р пішов у армію. Потрапив до морської частини прикордонних військ КТБ СРСР (Морчастина на Курильських островах).

Працював у Донецькій області в СФГ «Хирляк і К» трактористом та комбайнером до 1994 року. З часом почав працювати трактористом в колгоспі «Україна» в рідному селі до 1997 р.

Набравшись досвіду, після розпаду колгоспів Сергій Максимович загорівся бажанням розпочати власну справу, бо дуже любив працювати у полі. Тоді були складні часи — збурювання, українські колгоспники були у пошуках роботи, було надзвичайно тяжко розпочати свою справу. Але Сергій Максимович впевнено йшов до своєї мети, адже за плечима була підтримка родини. На той час його вже добре знали на селі. Він активно і результативно працював завжди. Звернувся в райдержадміністрацію із заявою, аби виділили землю для створення фермерського господарства. Отримавши 50 га земельної ділянки — 22 травня 1997 року розпочало роботу СФГ «Кондратюк». На відкладені та зароблені гроші придбав б/у трактор, починав працювати сам. Спочатку в 2000 році придбав старі приміщення (фундамент і стіни) колишнього ПТУ(де колись навчався), на гроші, які отримував за обробку земель та

з домашнього господарства (тримали свиней та корів). Їх повністю було відновлено, перекрито дах, укріплено стіни, зсередини поставлено нові перегородки, замінено вікна, зовнішній фасад також зробили новий та пофарбований, добудовано ще та розширено дану територію. Тим самим, збільшилося місце для зберігання техніки і відповідно додалися нові робочі місця для односельчан. До цього техніка та загнітані розміщувалися вдома. Ще при житті зібрав професійну команду однодумців — 65 відвінних своїх справі людей, які залагожено працюють до сьогодні. Був організовано, відповідальною, щедрою, доброю, безкорисливою, чесною і віданою свої справи Людиною! Завжди робив все для людей — комфортні робочі місця, чітко, часно виплачував півну оплату праці.

Це була Людина, яка не знала відпочинку, яка своїми діями і вчинками завоювала довіру селян. Станом на 2019 рік вже нараховувалося близько 623 пайовика, тобто обробляється приблизно 4,5 тис. га землі. І за всі роки роботи господарства ніколи не було недооволенних орендою платого. Люди його шанували і поважали! Зверталися за порадою, підтримкою, допомогою. Він завжди брав участь у всіх робочих процесах, отримував задоволення навіть від брудної роботи, розділяв думки своїх колег, рахувався з кожним.

Повністю забезпечував своїх людей високоякісною та різноманітною технікою. На балансі господарства нараховувалося більш ніж 10 одиниць тракторів МТЗ «Білорусь», ХТЗ

Т-150, 3 імпортові та потужні трактори та комбайни марки «John Deere», комбайни марки «Дон 1500», «Case», вантажні машини від ЗІЛа до великовантажних КАМАЗів та МАЗів. Окрім цього був у наявності також крап, який підіймав з легкістю великогабаритні бетонні плити, вагова установка, механізований тік, завдяки якому зменшується вологість зерна і очисується від сміття.

Умів будувати і повернути до життя те, що, здавалося, би відновленню не підлягало. Завжди все робив власними силами, без сторонньої допомоги.

Фермер був з великим серцем. За власні кошти, не взявши при цьому жодної гривні з бюджету громади, повністю переробив храм, який є окрасою села. Від тої церкви залишився тільки фундамент як основа. Найкращі майстрів з Черкащини, які займалися будівництвом, зводили стіни, встановили купол, розписали стіни зсередини. Всі згадують цю працювати Людину тільки теплим словом. Небайдужі односельчани та прихожані храму встановили пам'ятну табличку з його фотографією на вході.

Він думав не тільки про власні інтереси! Постійно виконував прохання громади, односельчан. Завдяки його снігоочисній техніці кожної зими без зупинок розчищався сніг. Була можливість вільно переміщатися по селу та до райцентру. За ініціатииви фермера безкоштовно працівники господарства завозили всім очоким глини чи піску, а також кожного року перед великодними святами

Шам'ять

доставляли по декілька машин піску на кладовища.

Ця Людина з великої літери майже всюди докладав зусиль, аби зробити своє село найкращим, а молодому поколінню не хотілося виїжджати жити до міста. Ще при житті укріпив трієльну ставків, аби не проривало. Працівниками ФГ була безкоштовно встановлена гойдалка для відпочинку. Насаджено верби і багатий яблуневий сад. Селяни та гості мають змогу милуватися цією красою.

Його маленька батьківщина була величезною мотивацією кожного дня. Сергій Максимович хотів, аби про Новопавлівку знали далеко за межами Дніпропетровської області.

Фермер планував відновити старий клуб, де розміщувалася б дитяча розважальна зона, перукарня, сучасний спортзал, кафе та пекарня. Мріяв, аби кожен ласував свіжоспеченим хлібом з пшениці, яка вирощена на власній землі. Встиг побудувати тільки приміщення для млина, закупити сучасне та якісне устаткування, але, на жаль, не довжив до того моменту, коли все почало працювати. Залишалося тільки зібрати урожай і підключити обладнання.

Сергій Максимович хотів ще багато чого зробити для односельчан, але куля зупинила всі плани.

Нині влітку в життя плани батька і розвиває господарство його син Іван. Улітку 2019 року запровадив млин і вже більше року жителі села та району мають змогу придбати борошно вищою татунку та випікати смачний хліб власноруч. Чекає свого часу і закупує те, що живим батьком устаткував для оліїни тієї, щоб жителі Новопавлівки не купували магазинну соняшникову олію, а мали змогу придбати якісний продукт, який робиться на їхніх очах. Іван Сергійович нині працює над її запуском. Спадкоємець Іван гідно продовжує справу батька. Односельчани довіряють йому свої паї, задоволені дібною опікою. СФГ «Кондратюк» має неабияку підтримку односельчан, завдяки якій є сили бути постійно напоготові і дати відсіч кожному, хто зазіхає на їхню власність!

Земельна правда і земельна кривда

УЖЕ через п'ять місяців ЗЕлені будуть намагатися розпочати злову аферу їхньої каденції - розпродаж української землі.

Суспільство неначе заспокоїлось, заколихане то виборчою метушню, то вірусним апокаліпсом, то брехливими відосиками, але ми знаємо справжні біди і проблеми, справжній стан українського села і взагалі всієї України.

Ось аналіз сьогодинішнього стану і майбутнього українського села і міста в світлі загоняння ЗЕленами нас у «світле майбутнє» земельного дербану. Земельна, судова, правоохоронна корупція нікуди не поділась. Навпаки при Зеленському вона поглибилася і поширилась. Запроваджувати сьогодні будь-яку реформу, особливо таку суперечливу, як земельна - це просто віддати країну та її землю на розграбування місцевим і прийдешнім корупціонерам.

Війна не закінчена. Ворог має не тільки сильну армію, але і величезні фінансові ресурси плюс п'ять колона ко-лаборантів у найвищих ешелонах влади. Він легко може, використовуючи нашу продажну бюрократію через «схеми» і підставних осіб, скупили величезні масиви нашої території і перетворити нас на колонію. Ще не було випадку у світовій історії, коли продаж землі запроваджувався під час війни...

Псевдоаналітики кажуть, що відкриття продажу землі принесе інвестиції. Повна брехня - наваки досвід європейських країн показує, що після впровадження продажу землі ВВП сільського господарства падає впродовж 10 років (і це при допуску пострадянських країн до ринку Європи, що нам не світить в найближчій перспективі. Навпаки при купівлі землі кошти витягуються з обігу і направляються на споживання (в нашому випадку - на підтримку китайсько-турецької промисловості і вітчизняних горілчаників).

Ніхто не задається питанням - «Куди подіти мільйон сільських люмпенів?», що позбудуться землі. Швидше за все отримаємо спалах злочинності, бандитизму і алкоголізму (якого в селах і так понадміру).

Де візьмуть кошти фермери й одноосібники на купівлю землі, коли минулого року півкраїни постраждало від небувалої посухи, попри офіційні банківські кредити, недоступні і за відсотками, і за процедурами.

Хто буде органі контролювати процес продажів? Місцеві органи влади знищені, атергромади не мають ні досвіду, ні інструментів, ні бажання захищати інтереси людей і селян. Застогодняшньої влади запускати ринок землі - це віддати людей на поталу аферистам і бандитам усіх мастей.

При запровадженні так званого ринку землі фермерам пропонують змагатись з агроплатифундіями, які мають величезні податкові і бюрократично-корупційні переваги, практично не сплачують податків і тільки «долять» бюджет країни.

До сьогодні для одноосібника, власника землі немає легального статусу сільгоспвиробника (скасований у 1930 р). Працювати власникам-одноосібникам легально не можна (доводиться сплачувати податки, більш від 40%), а землю продати - будь ласка! 80% аграрної продукції у світі вирощується на оренданих землях, де більша продуктивність. Казочки про суперфективність «приватного» землеробства - побрехеньки для малечі і недоулого українства.

«Ринок» пропонують відкрити 1 липня, чудово значить, що саме в цей час у місцевих виробників немає коштів, бо все вкладено в майбутній врожай, який ще не зібраний. Все робиться, щоб позбавити фермера і одноосібника землі на дозоду «грошовитим» мішком корупціонерів і бандитів.

Але ЗЕ і К° трохи не розраховували - в Україні ще достатньо справжніх патріотів, які захистять рідне село, рідну землю, а при потребі і викинуть чергову банду на смітник!

Готуймося - весна попереду! Будемо саджати! Ми - їх!

Віктор ГАЛИЧ, голова ФГ «Гсподар». Полтавська область.

Перемагає людяність

Григорій ДАВИДЕНКО

Російська військова агресія, якій на визначених рубежах у Донбасі вже сьомий рік дають відсіч українські війни, триває і в новому році. Незважаючи на лине в домовленості про припинення вогню, окупанти щодня кілька разів порушують їх. На найбільш зухвалі обстріли, за даними штабу Операції об'єднаних сил, наші бійці дають належну відповідь. З початку 2021-го, на жаль, четверо захисників України загинули в Донбасі, є поранені... В умовах тривалої позиційної війни дуже важливою є всебічна підтримка бійців у їхній щосекундній тяжкій ратній праці, міцна спілка тилу і фронту. Щойно чергову волонтерську допомогу доставили на передову волонтери, жінки з Ірпеня і Приорілля. Під час збору продуктів спілкуємося з енергійною, симпатичною викладачкою музики Царичанської музичної школи Дариною Гусєнлі-Ісмаїловою.

Отже, яким буде маршрут поїздки?

- Ідемо на базу Медуправління одного з Добровольчих підрозділів, котрий постійно знаходиться на бойових позиціях, ним командує Гонта. Це Карлівка Донецької області, неподалік Півска. З сестрою Лейлою Мухтаровою, учителькою Дашківської школи Кобеляцького району, збирали ліки, потреба в них взимку більша, сушка, яблука, сало, смаколики і все, що передали земляки зі своїх господарських запасів.

Чоловік з Дніпра відгукнувся на заклики в соцмережах, перерахував 750 грн. Каже: «Щось хлопцям купити... вибачте, що так мало». Так багато Справжніх Українців - Гідних, Вільних, просто Добрих і Людяних!

Ідемо з психологом Наталією Лур'є і арттерапевтом, художником Олесею Панасюком. Вирушаємо на душевну, інтелектуальну, духовну, емоційну, освітню і просто людську Терапію - до Добровольців, їхніх янголів-волонтерів, до Справжніх і Свідомих, яких, окрім «платівки» і «корони», цікавить в житті виборона активності і свідомістю держава Україна на планеті Земля! Ідемо і навідати діточок прифронтової Краснорівки, ім дуже важливо спілкуватися українською мовою з творчими людьми, бачити, що Україна — це завжди безпека завдяки Збройним силам і Добровольцям, мир і добро. Відвідуємо школи і ліцей, проводимо різні майстер-класи з дітьми, долучаємо їх до величезних надбань української культури, тамтешні громади постійно запрошують нас, лише коронавірус дещо змінив графік.

- А як ставляться жителі «сірої» зони до наших воїнів?

- По-різному, більшість українських патріотів виїхала звідти. Але залишилися люди похилого віку, там бабусі старенькі, такі відчайдушні, розмовляють українською. Кажуть: «Чого вони до нас припхалися, оті зайди з Кацапів, що вони тут шукають»? Інколи «сіру» зону обстрілюють «іхтамніти», а дехто із зазавоманих місцевих, є й такі, звинувачує в тому... українську сторону. А наші бійці їм — воду, харчі, генератори для струму...

Так людяність перемагає жорстокість, підлість і не-імовірну агресію, на яких споконвіку тримається «вельч» Москвії.

- Чи була її експансія, тобто захоплення чужих територій, несподіваними для українських добровольців?

- Про те, що Московія усіма способами перешкоджає перетворенню України радянської на правову, демократичну європейську державу, було зрозуміло ще задовго до Майдану. Маємо твердо знати, і розуміти - доки Московія існує в таких величезних імперських межах, з сотнею колонізованих, підневільних народів у своєму складі, доти й буде військова загроза в наш бік. Тож мусимо бути готовими завжди дати опір, ідеологічний і фізичний. Добровольчий рух є й сьогодні, бо війна ще триває. Кожна людина, що стала на шлях збройної боротьби з агресором, уже Переможець. **- Добровольці весною і влітку 2014-го фактично зупинили російську навалу, діючи за ситуацією, що швидко змінювалася і на яку офіційний Київ не завжди вчасно реагував...**

- Це поклик серця — захищати свої родини, мову, державу з власної волі. Є стаття 65 Конституції України, яка зобов'язує кожного громадянина боронити Вітчизну і її територіальну цілісність, шанувати наші державні символи. Конституція і є підставою діяльності - у взаємодії зі Збройними силами України - добровольців «Правого сектору», а ще вони свято дотримуються Женевської конвенції про гуманне ставлення під час війни до цивільного населення. Головне для кожного громадянина — не бути байдужим. Війна почалася там, де була байдужість, де нехтували державною мовою.

- Чи мають воїни надію на переговорний процес у Мінську?

- Мінські домовленості — це як, про що? В нашу хату ввірвався і хазяйнує ворог, то про що з ним можна домовлятися? Мінський процес є ширмою для Росії. Із загарниками не може бути ніяких угод, вони повинні негайно покинути нашу територію і сплатити за всі руйнування.

- Пані Дарино, Ваш чоловік, Іван Борисенко, вже котрий рік на передовій, він контрактник Збройних Сил України. Чи випадає нагода бачитися з ним під час поїздки?

- Такої нагоди немає, бо ми їздимо на Донецький напрям, а він воює на Луганському. Зараз він зі своїм підрозділом перебуває на навчанні. З початку окупації наша армія була на 30-му місці в світі, а тепер, завдяки постійній участі у бойових діях і періодичним навчанням за стандартами НАТО, вже на 6-му.

За словами Дарини, сьогодні наші воїни надійно захищають Україну на бойових позиціях. А ще сподіваються на новообраного президента США Джо Байдену, він добре знає ситуацію в Україні. Тому є надія на його рішучі кроки щодо належних санкцій стосовно агресивних дій РФ, зокрема для блокування її доступу до фінансової системи СБІФТ. Саме це, впевнений і директор Центру вивчення Росії Володимир Отризко, змусило б Московію негайно припинити війну в Україні і відновити її територіальну цілісність. Пора!

На фото: волонтер Лейла МУХТАРОВА з бійцями «Правого сектору» в Донбасі.

Глава 32 Цивільного кодексу України (ЦК) надає загальну інформацію про сервітут. Сервітут на землю - це право користування саме земельною ділянкою. Таке право може бути на платній основі, так і повністю безкоштовним. Можливо, у когось виникає питання, навідно потрібен сервітут, якщо є звичайна всім знайома оренда і яка між ними різниця, адже і те і інше надає можливість користуватися земельною ділянкою. Так, сервітут на землю потрібен тоді, коли людина не збирається використовувати весь «шматок» землі в повному обсязі, він потрібен з метою отримати якусь одну-дві конкретні можливості зробити щось на земельній ділянці або його частині. У багатьох випадках право сервітуту оформляють сусіди, яким потрібно через ділянку сусіда проїхати або пройти, або провести водопровід і тд. Але, при цьому, просто нахабно вимагати у сусіда зробити дорогу посеред городу також не можна, необхідно навести достатні обґрунтування, що в інших місцях або іншими способами зробити дорогу або провести трубопровід неможливо або дуже важко. Крім цього, частина 4 статті 98 Земельного кодексу України (ЗК) визначає, що сервітут повинен бути встановлений найсприятливішим для власника способом.

ЮРИДИЧНИЙ портал звертає увагу, що сервітут може бути встановлений як на конкретний термін, так і безстроково (поки не настануть підстави для припинення сервітуту). Якщо особа, у якої вимагають оформити сервітут, володіє землею на праві користування, то термін сервітуту не може бути довше ніж термін права користування землею в цілому. Необхідно відзначити, що обтяження земельної ділянки сервітутом не позбавляє власника права володіти, розпоряджатися і користуватися нею. Тобто, особа, яка оформила сервітут не може забороняти проходити, проїжджати або робити що-небудь інше на цій землі. Крім того, земельну ділянку, на яку оформлено таке право користування, можна навіть продати або подарувати будь-якій іншій людині і таке відчуження не припиняє право сервітуту. Важливо звернути увагу, якщо власнику або землекористувачу завдається шкода через те, що встановлений сервітут, земельний кодекс передбачає право вимагати відшкодування такого збитку в повному розмірі. Сервітут буває особистого характеру і публічного. Перший встановлюється на користь певної конкретної особи, а другий - з метою задовольнити суспільні інтереси громадян (наприклад, прокладка комунікацій для всього села / міста або вулиці).

Види сервітутів за земельним законодавством
Сервітут на землю буває різних видів. Так, іншими словами, використання землі можливе декількома способами і відповідно до статті 99 ЗК земельний сервітут може бути одним з наступних: Порядок встановлення сервітуту на земельну ділянку, обтяження земельної ділянки сервітутом

Земельний сервітут: що це і які можливості надає

Підставами для сервітуту можуть бути закон, договір або рішення суду. Для обтяження землі сервітутом в судовому порядку необхідно довести, що користування / доступ до свого будинку, землі або іншого майна неможливі іншими способами, крім як встановлення такого права. Якщо такі обставини не навести і не обґрунтувати, то швидше за все, людина отримає відмову у встановленні сервітуту. Так, Верховний суд в постанові від 17 січня 2019 року по справі № 607/12777/17 зазначив, що оскільки позивач не довів реальну необхідність в земельному сервітуті, то відсутні підстави для його встановлення. Також, в цій постанові суд вказав, що доводи позивача щодо необхідності встановлення сервітуту зводяться до забезпечення йому певного рівня комфорту в користуванні майном, а реальної необхідності, підкріпленої доказами неможливості користування майном, для встановлення сервітуту позивачем не наведено. Тобто, позивачем не було доведено, що відсутність заїзду у двір домоволодіння створює йому перешкоди в користуванні та обслуговуванні майна, що йому належить, а та обставина, що спірна частина земельної ділянки використовується відповідачем, як заїзд в гараж, сама по собі не може бути підставою для встановлення земельного сервітуту, мета якого є забезпечення позивачеві можливості розвантажувати продукти, матеріали, речі, які він привіз в будинок. У постанові Верховного суду від 26 березня 2020 року в справі №383 / 153/17 суд акцентував увагу на тому, що сервітут шляхом надання права проїзду і проходку через чужу ділянку можливий тільки в разі, якщо задовольнити таку потребу в будь-який інший спосіб неможливо, а існування такого проїзду не є підставою для задоволення вимог, оскільки не була розглянута можливість забезпечення проїзду будь-яким іншим чином, в тому числі шляхом облаштування нового проїзду по іншому маршруту. Ще однією обов'язковою умовою при зверненні до суду є неможливість домовитися з власником про сервітут (необхідно надавати докази, що людина намагалася домовитися, зверталася

з пропозицією, але їй відмовили). Тобто, не потрібно відразу бігти до суду за сервітутом, а необхідно спочатку спробувати вирішити питання на договірних засадах. Договір про встановлення земельного сервітуту за своєю природою є цивільно-правовим договором і повинен мати такі умови як предмет договору, ціна і термін. Договір повинен бути в письмовій формі і потім сервітут необхідно зареєструвати в спеціальному порядку (саме сервітут, а не договір), в такий розділі консультації. У договорі важливо вказати наступну інформацію: написати інформацію про сторони договору (ІПБ або найменування для компанії / фірм / організацій / установ, уповноважені особи, дані паспорта або код ЄДРПОУ і т.д.) для позначення предмета договору: описати всі характеристики земельної ділянки, по відношенню якої або частини якої встановлюється сервітут (тобто дані про кадастровий номер, площу, адресу, цільове призначення); а також вказати план (схему) сервітуту (тобто де саме, наприклад, буде прокладений трубопровід або як саме буде здійснюватися прохід і тд); вказати вид сервітуту (дивіться попередній розділ консультації); обов'язково привести розрахунок вартості сервітуту земельної ділянки. Як згадувалося вище, сервітут може бути як платним так і безкоштовним, крім цього, конкретну вартість сторони визначають на власний розсуд з огляду на термін користування, вид сервітуту, частину землі, що буде використовуватися і інші обставини. Також, в договорі необхідно визначити порядок розрахунку, форму (готівковий або безготівковий), термін оплати; права і обов'язки сторін (що можуть і, що повинні робити в рамках договору); відповідальність сторін (передбачати обов'язки немає сенсу, якщо за їх невиконання немає жодних негативних наслідків); термін сервітуту: бажано вказати конкретний термін або вказати період, протягом якого діє сервітут або подія, з настанням якої сервітут припиняє дію або прямо прописати, що сервітут діє на постійній основі; та іншу, необхідну на думку сторін, інформацію.

Закон не вимагає нотаріального посвідчення такого договору, але сторони можуть зробити це за бажанням або на вимогу власника землі. Зазначаємо, що людина, на користь якої встановлено сервітут, не може продати, віддати в заставу або подарувати такий сервітут будь-якій іншій особі.

Державна реєстрація сервітуту земельної ділянки
Звертаємо увагу, що поки земельний сервітут не зареєстрований, то жодної юридичної сили він не має і жодних прав і обов'язків на сторони не покладає. Першим кроком, який потрібно зробити при реєстрації - це звернутися до Державного земельного кадастру (за місцем знаходження земельної ділянки) і зареєструвати кордони сервітуту. Для внесення до ДЗК відомостей про межі частини земельної ділянки, на яку поширюється сервітут, заявник подає: заяву; документи, на підставі яких набувається сервітут (договір або рішення суду), із зазначенням меж частини земельної ділянки, на яку поширюється таке право; технічна документація із землеустрою щодо кордонів, яка включає пояснювальну записку, технічне завдання на складання документації, кадастровий план земельної ділянки із зазначенням меж частини земельної ділянки, на яку поширюється право сервітуту, матеріали польових геодезичних робіт; електронний документ. По закінченню 2 тижнів з дня отримання документів (якщо вони оформлені належним чином) ДЗК зобов'язаний видати витяг з реєстру. По отриманню такого витягу необхідно зареєструвати право сервітуту в держреєстрі нерухомості. Припинення права сервітуту (ст. 102 ЗК і ст. 406 ЦК)
Підставами для припинення такого права є: смерть особи-власника сервітуту; збіг в одній особі власника сервітуту та власника / користувача землі (наприклад така земля перейшла у спадок людині, яка користувалася нею на праві сервітуту); відмова особи від користування; невикористання сервітуту протягом 3 років; рішення суду про скасування сервітуту; закінчення строку користування; порушення умов користування ділянкою. Крім перерахованих вище випадків, на вимогу власника землі в судовому порядку сервітут можна припинити якщо: припинилися підстави для його встановлення; якщо використання ділянки може призвести або призводить до неможливості використовувати його за цільовим призначенням. У двох вищезазначених випадках власнику необхідно навести докази, що підтверджують вищезгадані обставини.

Катерина КОЛОТУХА, юрист.
Юридичний ресурс «Протокол».

Ганна Чуб: «Дякуємо за сумлінну сплату податків»

Днями, в інформаційному агентстві «Мост-Днепр» відбулась прес-конференція начальника Головного управління ДПС у Дніпропетровській області (далі – ГУ ДПС) Ганни Чуб, присвячена підбиттю підсумків роботи податкової служби регіону за 2020 рік.

Очільниця ГУ ДПС зазначила, що 2020 рік був особливим. Ганна Чуб звернула увагу присутніх на те, що у минулому році податкова служба проходила ще один крок реформування: створилась єдина юридична особа – ДПС України, яка запрацювала з 01.01.2021. Незважаючи на карантинні умови, які вплинули на роботу бізнесу, за рахунок сумлінної сплати податків платниками Дніпропетровщини забезпечено зростання надходжень до бюджетів. Так, протягом 2020 року до державного бюджету надійшло 22,3 млрд гривень, що на 374 мільйони гривень (або на 1,7 %) більше аналогічного періоду 2019 року. До місцевих бюджетів зібрано 25 млрд гривень. Надходження зросли майже на 1 мільярд гривень (або на 3,7 %). «Для нашої області, як потужного промислового регіону країни, завжди актуальним є екологічний стан довкілля, на який певною мірою впливає і сплата екологічного податку. Завдяки роз'яснювальній роботі у минулому році кількість платників екологічного податку зросла на 291 особу, а надходження збільшились майже на 37 мільйонів гривень», – констатувала Чуб Ганна. Начальник ГУ ДПС зупинилась і на питанні легалізації заробітних плат. У період дії карантину протягом 2020 року на 8 тисяч збільшено кількість легалізованих найманих працівників. До бюджету додатково надійшло майже 600 мільйонів гривень ПДФО. З урахуванням сьогоднішнього податкова служба Дніпропетровщини переформувалась і сконцентрувалась на роз'яснювальній роботі, а саме: проведено значну кількість зустрічей з платниками у форматі он-лайн, організовано роботу мобільного Центру обслуговування платників (ЦОП).

Мета створення мобільного ЦОПу – це крок назустріч нашим платникам, особливо громадянам, які потребують обслуговування і не мають можливості спілкуватися безпосередньо з податковими органами або дистанційно. Особливу увагу очільниця ГУ ДПС приділила сумлінній сплаті податків. «Позитивно, що саме у фізичних осіб зростає податкова культура, спрямована на чесну та відповідальну сплату податків. Соціально справедливо, коли всі однаково розуміють необхідність сплати податків і сумлінно виконують ці зобов'язання перед державою. Дякуємо платникам за добросовісне ставлення до сплати податків – джерела стабільного наповнення бюджетів. Це дуже схвально і ми сподіваємося, що у 2021 році така тенденція продовжиться», – відмітила Чуб Ганна. Вона зауважила, що у минулому році для сумлінних платників державою була запроваджена соціальна допомога. Завдяки наданим преференціям на сьогодні списано борг з єдиного внеску понад двом тисячам ФОПам на суму майже 59 мільйонів гривень. Крім того, 75 юридичних осіб Дніпропетровщини отримали одноразову компенсацію на відшкодування витрат по єдиному внеску на суму понад 2 мільйони гривень. Також більше ніж 186 тисячам платників, які мають борг, що не перевищує з 300 грн, здійснено його списання на 76 мільйонів гривень. Підсумовуючи, Ганна Чуб ще раз подякувала добросовісним платникам за своєчасну сплату податків та зазначила: «Робота команди податківців області направлена на формування у платників податків стійкої громадської позиції, що податки мають сплачуватися добровільно. Конструктивна взаємодія держави, податкових органів і платників на принципах партнерства і довіри – це пріоритет у спільній праці, направлений на наповнення бюджету задля економічного процвітання всієї України». Прес-конференція пройшла у форматі діалогу. Представники ЗМІ отримали відповіді на питання, які їх цікавили.

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Чому гниє розсада та як цього уникнути

На порі, на часі

Загнивання розсади — це загальний термін, який використовується для позначення раптової загибелі сходів. Гниль може бути викликана помилками в догляді і будь-яким з декількох грибних захворювань, включаючи кілька корневих гнилей (Pythium, Phytophthora) і цвіль (Sclerotinia, або біла гниль, Botrytis, або сіра гниль). Як же врятувати розсаду від загнивання? Якщо загнивання розсади викликане патогенами, воно швидко поширюється. Якщо стебла зламані, легко побачити поступове знебарвлення або чорну перетяжку на стеблі, розвиток захворювання може статися дуже раптово. Часто здається, що саджанець ніби прищемлений по лінії ґрунту. Сіянци з кореневою гниллю можуть здаватися зів'ялими навіть при своєчасному і грамотному поливі. Якщо ваша розсада добре росла і раптово зів'яла і загинула, можна тримати парі, що винна якась форма кореневої гнилі. Тому, помітивши ознаки загнивання розсади, негайно видаліть пошкоджені проростки, а далі розбирайтеся в причинах і профілактиці. Найчастіше загнивання і подібні проблеми зустрічаються на сіянцях. В результаті гинуть великі ділянки або цілі лотки з розсадою.

Симптоми загнивання

Сходи не з'являються з ґрунту. Сім'ядолі (перше листя, що утворюється у саджанця) і стебла саджанців просякнуті водою, м'які, кашкоподібні і можуть бути знебарвлені від сірого до коричневого.

Стебла саджанців просочуються водою і стають тонкими, майже ниткоподібними в місцях зараження.

Зараження стебел сіянців грибами призводить до утворення тонких, дрізаних гнилих стебел, які не можуть підтримувати паросток.

Молоде листя в'яне і стає зелено-сірим або коричневим.

Коріння відсутнє, сходи низькорослі або з запалими плямами сірувато-коричневого кольору.

Видно пухнасті білі павутинні нирости на уражених частинах рослин при високій вологості.

Через що гниває розсада

Зайве зволоження, прохолодні умови (нижче +25) і недолік освітлення впливають на загнивання розсади.

Це викликано невідомим грибом або цвілью, які розмножуються в прохолодних вологих умовах.

Гриби Rhizoctonia spp. і Fusarium spp. разом з водяною цвілью Pythium spp. є найбільш поширеними патогенами, відповідальними за загнивання.

Це може бути викликане кореневою гниллю або чорною ніжкою.

Всі патогени (грибки і цвіль), відповідальні за загнивання, прекрасно живають в ґрунті і рослинних залишках. Патогенні мікроорганізми можна занести в лоток для розсади декількома способами:

Горщики, інструменти та ґрунтове середовище, які використовувалися в попередні сезони і не були належним чином очищені.

Спори Fusarium spp. можуть переноситися комахами, такими як грибові мошки, або переміщатися з бризками води при поливі.

Pythium spp. часто потрапляє на брудні руки, забруднені інструменти або кінці шлангів, які були в контакт з брудом і сміттям.

Після потрапляння в лоток для розсади патогенні мікроорганізми легко переходять з рослини на рослину, розмножуючись через ґрунтове середовище або в краплях води. Якщо ви використовуєте садовий ґрунт для заповнення лотків для розсади, ви можете занести патогенні мікроорганізми.

До речі, насіння, посаджене прямо в сад, також може постраждати від загнивання. Захворювання особливо важке, коли насіння висаджене в ґрунт, занадто прохолодний для оптимального проростання, або коли після посадки погода стає прохолодною і вологою. Зачекайте, поки садовий ґрунт не досягне оптимальної температури для проростання, перш ніж сіяти насіння на відкритому повітрі.

В принципі, будь-яка умова, яка уповільнює ріст рослин, збільшує шанси на загибель розсади і її загнивання при підвищеній вологості: низька освітленість, надмірний полив, високий вміст солей через надмірне удобрення і низька температура ґрунту.

10 порад щодо профілактики загнивання розсади

1. Використовуйте стерильну ґрунтову суміш. Гриби і цвіль, що викликають загнивання, можуть жити в ґрунті.

2. Сійте в чисті горщики. Навіть невеликої кількості ґрунту, що прилипла до горщиків з рослинами, достатньо, щоб забезпечити безпечну гавань для грибних спор. При повторному використанні горщиків простерилізуйте їх.

3. Не заглиблюйте насіння. Не сійте занадто густо. Обов'язково залиште місце для циркуляції повітря. Грибні захворювання і цвіль люблять застійне і вологе повітря.

4. Забезпечте 12-16 годин світла від м'якої білої флуоресцентної лампи або спеціальної підсвітки для вирощування розсади. Світла з вікна не вистачає

при посіві розсади в лютому і першій половині березня.

5. Поливайте розсаду знизу, помістивши ємність в піддон з водою. Це зберігає сам саджанець сухим і менш сприйнятливим. Використовуйте чисту теплу воду для поливу молодих саджанців. Холодна вода (+10 C) уповільнює ріст рослин і збільшує ймовірність зараження.

6. Додайте тонкий шар піску або вермикуліту поверх горщикового ґрунту, щоб поверхня залишалася відносно сухою. ґрунт під ним залишиться вологим, навіть якщо пісок або вермикуліт висохнуть.

7. Не поливайте сходи занадто сильно і не залишайте їх у воді. Зливайте надлишки. Використовуйте ґрунтового суміш з хорошим дренажем. Використовуйте горщики з дренажними отворами, щоб забезпечити хороше відведення зайвої води.

8. Якщо можливо, створіть легкий вітерець, поставивши поруч невеликий вентилятор і періодично включаючи його кожен день. Це унеможливить потрапляння вологи на розсаду.

9. Дайте саджанцям багато тепла і світла, щоб вони швидко проростали і росли. Зайве зволоження губить тільки сходи. Якщо вам вдасться пройти цю стадію, розсада буде в безпеці.

10. Зробіть свій власний органічний фунгіцид: ви можете використовувати будь-яку з цих трьох домашніх сумішей як профілактичний засіб:

Приготуйте міцний настій з ромашкового або коричного чаю і використовуйте його для поливу і/або обприскування розсади.

Змішайте краплю 3-процентного розчину перекису водню на літр води і обприскайте ним розсаду.

Злегка посипте поверхню ґрунту корицею.

Коли у рослин з'являється зріле листя і добре розвинена коренева система, вони краще здатні природним чином протистояти грибам або цвіль, які викликають загнивання.

Не вносьте добрива на розсаду, поки не розвинеться кілька справжніх листків. Потім внесіть стандартне розчинне добриво 1/4 концентрації. Багато ґрунтових сумішей містять добрива з повільним вивільненням і не вимагають внесення добрив. Зайве передодування веде до сильного розвитку верхньої частини на шкоду формуванню міцної кореневої системи — слабе коріння буде не в змозі витримати зелену масу, розсада поляже і, швидше за все, загине.

Які сорти винограду найкраще вирощувати початківцям

Вони дають урожай, навіть попри всі помилки недосвідчених господарів.

Виноград любить турботу. Там, де частіше з'являється виноградар, і врожаї кращі, і кущі здоровіші, і кожна втеча підв'язана так, як треба. Але що робити, якщо у вас можливість з'являтися на ділянці всього один раз в один-два тижні? Відмовлятися від виноградарства? Зовсім ні! Для таких дачників є особливі невибагливі сорти.

«У мене постійно просять живці винограду. Так що при обрізанні у мене відходів майже немає — все йде стражденим. Але далеко не всім підійдуть ці сорти. Серед них є примхливі і навіть азіатські сорти. Вирощувати їх складно. Якщо ж вам потрібно пару кущів винограду для себе, купуйте такі сорти, які вас точно не підведуть», — радить досвідчений виноградар.

Виноград для початківців повинен прощати помилки господарів і в будь-яких умовах давати гідний урожай. Багато ж, купивши породистий держак, поллють, обприскають пару разів — і чекають на багатий урожай. У таких спартанських умовах плодоносять не всі сорти.

Рожевий Тимур

У таких умовах відмінний варіант — Рожевий Тимур. Його не треба нормувати, не треба ретельно проводи-

ти обрізку. В цілому, дуже невибагливий сорт — просто подарунок починаючому виноградареві. «Мене ж він не влаштував з простої причини — ягоди не міцно тримаються на гронах. Тобто погано переносить транспортування, і через це виноград не дуже товарний. Зате смак і зовнішній вигляд відмінні. Знаю садівників, у яких він росте, а з догляду використовують лише осінню обрізку».

Ювілей по-молдавськи

Ще один сорт для початківців — ювілей Войтович (подарунок Войтович). У цього молдавського сорту стійкість до хвороб і морозів трохи нижча, але він все-таки досить невибагливий. А порівняно невеликі 500-грамові грона не дозволяють сорту переважати. До того ж у нього досить великі ягоди, іноді

навіть з мускатом. Цей сорт точно підійде починаючому садівникові.

Американські кишмиші

Якщо любите кишмиш, посадіть американські сідлеси: Ейнсет сідлесс, Рілайс Пінк сідлесс, Венус сідлесс і т.д. Вони ізабельні, але не такі слизові, як Ізабелла, а володіють смаками різних ягід. Багатьом це подобається. Ще вони стійкі до хвороб і морозу, здатні рости при мінімальному догляді в найсуворіших умовах. Вирощуючи їх, можна застосовувати коротку обрізку і не нормувати кущі гронами.

І на вино, і на їжу

Хочете мати універсальні сорти, які годяться і для їжі, і для вина? Посадіть прибалтійські сорти селекції а. Гайлюнаса. Вони не хворіють, мають надранний термін дозрівання, дуже врожайні, не перевантажуються урожаєм. Ось найвідоміші з них: Юодупе, Лепсна, Гайлюне, Сіміне і т.д. — гідна заміна обридлій Ізабелли, а за смаком і невибагливістю дадуть їй ще й фору. Для вирощування цих сортів не треба бути виноградарем. Достатньо мінімуму знань і ще менше зусиль, щоб із таких кущів збирати хороші врожаї. Якщо треба винограду на альтанку, то взагалі їм ціни не буде. А якщо займатися виноградом вам сподобається, то можна буде підсаджувати і більш примхливі сорти.

Електронна версія газети: www.farmer.dp.ua

www.facebook.com/farmer.dp.ua

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»

Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.

ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ

ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»

Голова редакційної ради

Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ

Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84

e-mail: farmer.gazeta@gmail.com

www.farmer.dp.ua

www.facebook.com/farmer.dp.ua

Друк - ТОВ «Типографія 24», м. Херсон,

вул. Мостова, 19А, тел. (0552) 46-90-85

Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.

Зам. № 2183902 Тираж 10385.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.

Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.

©Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.

Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.

Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.

Газета за посиланням використовує повідомлення

інформаційних порталів.

ЙОформлення передплати та доставку газети здійснює

Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».

Передплатний індекс 60092

Лимонне дерево

Вирощування в домашніх умовах

Комусь подобається вирощувати маленькі кактуси або ніжні фіалки, інших приваблюють чагарники або невеликі деревця, цюзатиїно примостилися у будинках, квартирах. І поруч з пальмами і авокадо можна побачити лимонне дерево. Якщо правильно доглядати за рослиною, то воно з часом віддасть цілющими ароматними плодами. Лимонні дерева не можна назвати надто примхливими, але вони вимагають до себе особливого підходу. Щоб рослина нормально розвивалася і не хворіла, доведеться дотримуватися всіх умов для вирощування лимона в домашніх умовах.

Вибір горщика

Перший погляд у догляді за рослиною слід звернути на підбір ємності, в якій воно буде розвиватися. При цьому слід враховувати, що коренева система розвивається у лимонного дерева швидко, так що пересаджувати його слід кожен рік по весні. Отже, основні правила вибору горщика для лимонного дерева: горщик може бути виконаний з будь-якого матеріалу, будь-то кераміка, пластик або дерево. Для дорослого дерева бажано використовувати конусоподібну ємність. Головне — хороший дренаж, про це читайте нижче. При перевалці розмір горщика повинен залишитися практично таким же, допустиме збільшення не більше ніж на 4 см; **дуже важливо:** вода не повинна застоюватися на дні горщика. Краще використовувати горщики з плоским піддоном, ніж кашпо.

Грунт

грунт для посадки вибирають звичайний, призначений для кімнатних квітів. Також можна приготувати ґрунтосуміш самостійно, виходячи з наступних пропорцій: листяна земля — 2 частини; пісок — 1 частина; перегній — 0,5 частини; деревна земля — 0,25 частини. Зверніть увагу, що для лимонного дерева потрібен ґрунт з нейтральною реакцією (ні в якому разі не використовуйте кислотний). Для дорослого дерева варто додати глину. Обов'язково використовуйте дренаж — деревне вугілля або дрібну щебінку. Слідкуйте за тим, щоб ґрунт для деревця був пухкий. Для цього слід періодично верхній шар ґрунту неглибоко рихлити.

Місце

Важливим є вибір місця, де буде стояти ємність з лимонним деревом. Воно повинно бути добре освітлено природним світлом, але не прямим, а розсіяним. Тому, якщо деревце стоїть на підвіконні, на вікнах повинні бути жалюзі.

Чим дорослішою стає рослина, тим тісніше йому на вікні — доведеться виділяти місце поблизу стоячої тумби, а потім і на підлозі. Основні вимоги до «місця проживання» лимона такі: рекомендована висота — не менше двох метрів. Якщо ви не можете дати майбутній рослині таких умов, то краще зупинити свій вибір на інших деревцях, наприклад, бонсай. У лимона має бути своє постійне місце. не допускайте перегріву. Спека дуже погано впливає на лимонне дерево, тримайте його подалі від опалювальних приладів і радіаторів.

Температура

Велике значення для культури має температурний режим, який для кожного сезону — свій.

Навесні, коли починається ріст дерева, температуру в приміщенні слід підтримувати в межах +14 — +18°C. Як тільки на вулиці повітря прогріється до +13°C, рослину можна на день виносити під промені сонця.

Влітку деревце бажано весь час тримати на свіжому повітрі, притіняючи від палючих променів. У теплі осінні дні лимон можна залишати на ніч на балконі, якщо загортати його, захищаючи від перепадів температур. Взимку рослині комфортно при температурі +16 — +18°C, але тримати поруч із приладами опалення його не слід.

Освітлення

Нормальному розвитку лимонного дерева цілий рік необхідний 12-годинний світловий день. Влітку цілком вистачає природного освітлення, а ось в зимовий час доведеться подбати про додаткову лампу денного світла. Ідеальним варіантом освітлення стане розсіяне сонячне світло. Під прямими сонячними променями рослину можна тримати максимум дві години на добу. В іншому випадку деревце може отримати опіки. Постарайтеся розмістити горщик на південній або південно-східній стороні будинку. Цитрусові, як соняшники, повертаються слідом за сонцем. Тому для формування красивої крони лимонного дерева періодично акуратно розгортайте горщик. Врахуйте, що: Тривале освітлення (більше 12 годин) уповільнює плодоношення, але призводить до прискореного зростання рослини; Недостатній рівень освітлення може викликати захворювання і сповільнити зростання.

Вологість

Ще однією умовою вирощування лимона є дотримання оптимальної вологості — вона повинна бути близько 60-70%. Якщо цей показник буде нижче, потрібно придбати зволожувач повітря,

або періодично обприскувати деревце і повітря навколо нього.

Добриво і полив

Лимонне дерево дуже вимогливе до вологи, тому не варто допускати пересихання ґрунту в горщику. При цьому, чим старше дерево, тим частіше його поливають, використовуючи відстояну воду тепліше кімнатної температури на два градуси. У жарку пору полив повинен бути регулярним (при необхідності щоденним), а ось взимку цю процедуру слід злегка скоротити, поливаючи деревце у міру потреби. Важливо і час, в яке деревце поють: навесні це краще робити вранці, в інші сезони — ближче до вечора.

При поливі лимона не варто дуже старатися. Рослина хоч і любить воду, але зайва волога може призвести до розвитку хвороб.

Як визначити брак вологи: земля в горщику має сіруватий відтінок; якщо поклати по горщику, він видає дзвінкий звук; молоді паростки дерева мають похмурий вигляд; листя лимона згорнуті «трубочкою»; грудка ґрунту легко розсипається. Дуже чуйно рослина на підживлення, тому періодично слід вносити в землю органічні і мінеральні добрива, чергуючи їх між собою. Починати підживлення слід з березня і аж до кінця жовтня (взимку лимон не потребує додаткового живлення). Частота, якої слід дотримуватися, — не частіше 20-25 днів. На стані лимонного дерева негативно позначається відсутність міді і магнію, цинку з бором, а також інших мікроелементів. Лимон постійно потребує достатньої кількості поживних речовин протягом всього року. Підгодівля повинна проводитися регулярно, а не від випадку до випадку.

Хвороби лимонного дерева

Порушення правил догляду за рослиною може призвести до розвитку хвороб, збудниками яких стають патогенні мікроорганізми (мікоплазми, бактерії, віруси, грибки). Хвороби проявляються такими симптомами: листя і плоди деформуються, на них з'являється плямистість; спостерігаються нарости на стовбурах і гілках; плоди дрібнішають. Хворе дерево стає джерелом зараження для сусідніх рослин, яке може передаватися через обприскування і поливи. Тому слід регулярно проводити огляд, щоб вчасно помітити хворобу і почати з нею боротися. Інфекційні хвороби лимонного дерева Гоммоз. Це інфекційне захворювання вражає стовбур рослини. Нижня части-

на стовбура покривається тріщинами і набуває бурий колір. З тріщин може виділятися темна клеєвидна рідина і починається гниття. Лікування гоммоза: зачистити пошкоджені частини і замастити їх мідним купоросом. Після обробки рослину слід пересадити в новий удобрений ґрунт, попередньо обробивши і промивши коріння. Мальсеко. Аж до загибелі вражає пагони лимонного дерева. Спершу хворобі піддаються кінчики, потім листя і деревина. Хворі частини рослини набувають цегляного забарвлення, листя опадає. Специфічного лікування не існує. Коренева гниль. Для лікування необхідно виїняти лимонне дерево з горщика і повністю видалити гнілі частини коренів. Після обробки пересадити в новий горщик з якісним ґрунтом. Причини хвороб лимонного дерева Слабкий імунітет рослини внаслідок неправильного догляду; Наслідки перенесених захворювань; Неякісний ґрунт, зараження від щеплення або вживаного горщика; Зараження «з вулиці» паразитуючими комахами; Занесення бактерій і вірусів комахами; Занесення бактерій, вірусів і суперечка про час провітрювання.

Шкідники і як з ними боротися

При виявленні паразитів на лимонному дереві слід відразу проводити боротьбу на їх знищення. Для цього рослину обробляють відповідними інсектицидами. В деяких випадках рекомендується застосовувати ультрафіолетову лампу для знезараження.

Профілактика захворювань

Щоб запобігти атаці шкідників, слід вживати профілактичні заходи: періодично рекомендується влаштовувати лимонному дереву купання під душем з гарячою водою. Рослині від цього шкоди не буде, а непомічені паразити змиються. Часте обприскування листя (особливо з нижнього боку) попередить появу там шкідників. Основним елементом догляду за лимоном має стати «умивання» рослини — хоча б раз в тиждень слід протирати листочки мильним розчином (потрібно взяти господарський засіб). Лимонні дерева можна вирощувати кількома способами. Одні воліють купувати готові саджанці в квіткових магазинах, інші у знайомих просять живці від дорослої рослини. Але зустрічаються і такі ентузіасти, що культуру вирощують з насіння від з'їденого лимона.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» можна
у будь-якому поштовому відділенні
області до 25 числа щомісяця.
Передплатний індекс 60092.